

רבא, הא נמי אין לעשות כן. דהא קא מפשו על ידי כך במשוי.

קמח-ב וכי תימא, נשנה בכך דנפרום סודרא על פי הכד, הרי אסור לעשות כן. דאית לן למיחש, דלמא אתי לידי סחיטת הסודר מהמים.

וכי תימא, נכסוייה לחצבא בנכתמא [כיסוי], ובכך ליהוי שינוי, אין לנו לחייב בכך. משום דזימנין דמיפסק הכיסוי. ואם נצריכנו לכסות, אתי למקטריה [לקושרו]. וקשר של קיימא הוא, דאסור מדאורייתא.

הלכך לא אפשר למיעבד שינוי בשאיבת המים. ומשום כך עבדינן לה כדרך שעושים בחול.

ואמר ליה רבא בר רב חנן לאביי: תנן: לא מספקין [מוחאים כף על כף] ביום טוב, כדי להראות אבילות. ולא מטפחין על הלב ביום טוב, לאבילות. (1)

וכן לא מרקדין לשמחה ביום טוב. וטעמא מבואר בביצה, גזירה שמא יתקן כלי שיר.

ואקשיה: והא קא חזינן דעבדין אינשי מעשים אלו ביום טוב. ואמאי לא אמרינן להו ולא מידי למחות בהם?

אמר ליה אביי: ולטעמיך, יש לשאול כן נמי אהא דאמר רבא: מבוי שהוא פתוח לרשות הרבים, ועשו לו לחי להתירו בטלטול, לא

ליתבי איניש אפומא דלחייא [על פתח הלחי הגובל ברשות הרבים]. משום דדילמא מיגנדר [יתגלגל] ליה חפיץ לרשות הרבים, בתוך ד' אמות. וכיון דאין ניכר כל כך השינוי שבין המבוי לרשות הרבים, חיישינן דלמא אתי לאיתויי לחפץ זה מרשות הרבים, ויחזירו למבוי. ונמצא עובר על איסור הכנסה.

וקשיא, הא קא חזינן נשי דמותבי חצבי [מעמידות את כדיהן], ויתבן אפומא דמבואה. ואמאי לא אמרינן להו ולא מידי, דדבר זה אסור, כדרבא?

אלא, טעמא דלא מחינן בהו, היינו משום דבין כך לא תועיל המחאה. והנח להם לישראל. שמוטב שיהו שוגגין, ואל יהו מזידין.

סבור מינה רבא בר רב חנן מאביי, דהא דקאמר כן, הני מילי באיסור דרבנן. אבל באיסור דאורייתא מחינן. ולא חיישינן דלמא לא ישמעו.

ומסקינן: ולא היא. אלא לא שנא באיסור דרבנן, ולא שנא באיסור דאורייתא, כל שנהגו בו אין למחות בידם. דמוטב יהיו שוגגין ולא יהיו מזידין.

ומוכחינן: דהא תוספת דיום הכיפורים, דאורייתא היא. דיש להוסיף מחול על הקודש, ולהתחיל את התענית מעט מבעוד

אבל לא מטפחות.

לכך פירשו, דאיירי ממספקין ומטפחין לשמחה. וטעמא דכולהו משום שמא יתקן כלי שיר.

פלוג רבנן. ואי שרית ליה למימר הכי, אתא למיגז, ויאמר "הלויני" סתם.

1. רש"י. והקשו תוספות, הא אבילות אף בחול המועד אסורה. כדתנן נשים במועד מענות,